

KEVIN

en de

KOEKJESDIEF

PHILIP REEVE EN SARAH M'INTYRE

STANDAARD UITGEVERIJ

Dit is Kevin.

Kevin is een vliegende pony. Maar hij is niet zomaar een vliegende pony, o nee.

Kevin is een mollige vliegende pony, en zoals iedereen weet: mollige, vliegende pony's zijn de **BESTE** soort vliegende pony's.

Kevin woont in een stadje dat Bumbelfort heet.

Hij heeft een groot, rommelig nest op het dak van een hoog gebouw waarin zijn vrienden Max en Leslie wonen. Dit doet Kevin het liefst:

- Rondvliegen met Max en Leslie.
- Koekjes eten.

Kevin is VERZOT op koekjes. Zijn favoriete zijn crèmekoekjes, maar hij houdt ook van zandkoekjes, roze wafeltjes, chocoladekoekjes, lekkere jamkoekjes en die zalige koekjes. (Die met chocolade en marshmallow, in die paarse verpakking, je kent ze wel.)

Sommige mensen zeggen dat Kevin zo mollig is geworden omdat hij al die koekjes eet, maar dat trekt Kevin zich niet aan. Hij vindt dat hij net perfect is voor een vliegende pony.

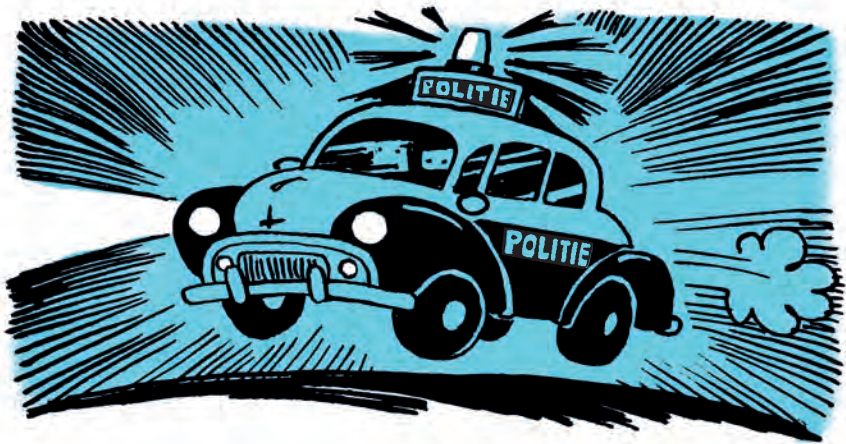
WIEWOEWIEWOEWIEWOEWIEWOEWIE...

de supermarkt in de Hoogstraat van Bumbelfort afging. Daardoor flikkerden er blauwe lichten in de winkelvitruines en de nachtelijke lucht werd gevuld met lawaai.

Op de rivier legden de zwanen en vogels hun vleugels over hun oren en ze mopperden over het lawaai. Een eend begon meteen een klachtenbrief te schrijven naar het stadsbestuur.

Toen ze de **WIEWOE WIEWOE WIEWOE**
net gewoon begonnen te raken, kwam er een
tweede geluid bij, een soort **TIETAA-TIETAA-TIETAA**
dat luider en luider werd. Het was de politie van
Bumbelfort die de stad in kwam gereden met de
snelste patrouillewagen om een onderzoek te voeren.

De snelste patrouillewagen van de politie van
Bumbelfort was ook de enige patrouillewagen – en
die was eigenlijk niet zo heel snel – omdat er tot
voor kort eigenlijk niet veel misdaad te bestrijden
viel in Bumbelfort.

In de voorbije twintig jaar had de politie van Bumbelfort maar één ernstig incident meegemaakt: er had iemand tegen een vuilnisbak geschopt. Maar daar kwam nu verandering in! Zeven nachten op rij was Bumbelfort al wakker geschud door inbraken. De gevaarlijke inbrekers waren maar in één ding geïnteresseerd: KOEKJES! De krantenwinkel, de delicatessenwinkel en alle cafés waren beroofd en hun schappen met koekjes waren 's nachts op mysterieuze wijze leeggehaald. Toen de burgemeester een spoedoverleg had gepland om deze crisis te bespreken, had ze de koekjesdoos erbij gehaald... om te ontdekken dat iemand ook al háár gemberkoekjes had gepikt. In de hele stad maakten mensen hun koekjesdozen vast met een slot en plaatsten ze alarmen op hun voorraadkasten.

Niemand had enig idee waar de koekjesdief nu weer zou toeslaan. Bumbelfort was een GEVAARLIJKE STAD geworden.

TIETAA-TIETAA-TIETAA deed de patrouillewagen. Hij stopte met gierende banden bij de supermarkt en de politie van Bumbelfort stapte uit. Ze waren met z'n tweeën, en ze heetten inspecteur Jeetje en agent Lichtvoet.

‘Dit is GEWELDIG!’ riep agent Lichtvoet boven het gejengel van het alarm uit. ‘Het is heerlijk om eindelijk eens échte misdaden te moeten bestrijden!’

‘Daar is niets geweldigs aan, Lichtvoet’, zei inspecteur Jeetje streng. ‘Het is onze job bij de politie om de inwoners van Bumbelfort en hun koekjes veilig te houden. We zijn mislukt in onze taak. Al die koekjesinbraken, en we hebben nog altijd geen idee wie de slechteriken zijn. Ik moet toegeven dat ik in de war ben.’

Mevrouw Olivier, de baas van de supermarkt, kwam met de sleutels naar hen toe rennen. ‘Wees voorzichtig’, zei inspecteur Jeetje, terwijl ze de deur opende en ze allemaal de winkel in stapten.

Toen de lichten aan gingen, zagen ze dat de schappen met ontbijtgranen, gebakken bonen en

theezakjes er allemaal volstrekt normaal uitzagen, maar de gang met koekjes was leeg!

‘Alle kruimels nog aan toe’, zei agent Lichtvoet.

‘Nee hoor, Lichtvoet’, zei inspecteur Jeetje. Hij ging met een vinger over een leeg schap. ‘De dief of dieven hebben zelfs geen kruimel achtergelaten. Alle koekjes zijn helemaal... weg!’

‘Zelfs die ronde met vijgen? Ik dacht dat niemand die lustte.’

‘Zelfs die ronde met vijgen, agent Lichtvoet.

Het is wat ik had gevreesd... de koekjesdief heeft weer toegeslagen!

‘Ta-da-da-DAHHEHHHH’, zei agent Lichtvoet, die vond dat daar een dramatisch deuntje bij hoorde.

‘Maar ik begrijp niet’, zei mevrouw Olivier, ‘dat er geen spoor van inbraak is. De voordeur was op slot en de achterdeur is ook nog toe. Hoe is de dief binnen geraakt? Hoe is hij weer buiten geraakt met al mijn koekjes?’

‘Wel, agent Lichtvoet?’ vroeg inspecteur Jeetje. Agent Lichtvoet was nieuw bij het korps, en hij hielp haar bij het ontwikkelen van haar vaardigheden als detective.

‘Hoe denk je dat de dief binnen is geraakt?’

Agent Lichtvoet dacht even hard na. ‘Als ze niet door de deuren zijn binnengekomen,’ zei ze, ‘dan moeten ze ergens langs boven zijn gekomen. We hebben misschien wel te maken met een KAT-INBREKER!’

‘Een kat-inbreker?’ vroeg mevrouw Olivier.

‘Dat is niet echt een kat die inbreekt’, zei agent Lichtvoet behulpzaam.

‘Dat is een naam die wij bij de politie geven aan een menselijke inbreker die heel goed regenpijpen op kan klimmen en over daken kan lopen. Ik durf te wedden dat uw inbreker zo binnen is geraakt, ergens langs boven.’

Ze renden naar boven, naar mevrouw Oliviers kantoor. Het maanlicht scheen op hen door een groot gat in het dak. Het was een vreemd soort gat, ongeveer ter grootte van een erg dikke pony. Het maanlicht scheen ook op een aantal gebogen sporen die iets of iemand op het tapijt had achtergelaten.

‘Afdrukken van hoeven!’ zei mevrouw Olivier.

‘Ik denk niet dat we op zoek zijn naar een kat-inbreker’, zei inspecteur Jeetje. ‘Ik denk dat we zoeken naar een PONY-INBREKER!’

‘Ta-da-da-DAHMMMMHHH!’

‘Stop daar alsjeblieft mee, agent Lichtvoet.’

